

Sygnatura akt I C 1619/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Jelenia Góra, dnia 15-01-2013 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Paweł Siwek

Protokolant: Marcin Szczypiński

po rozpoznaniu w dniu 15-01-2013 r. w Jeleniej Górze

sprawy z powództwa (...) w W.

przeciwko M. P.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego M. P. na rzecz strony powodowej (...) w W. kwotę 2.134,79 zł (dwa tysiące sto trzydzieści cztery złote siedemdziesiąt dziewięć groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 18 kwietnia 2012 roku do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 630 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu w tym kwotę 600 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

III. wyrokowi w punkcie I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 20 kwietnia 2012 r. strona powodowa (...) w W. domagał się zasądzenia na swoją rzecz od M. P. kwoty 2.134,79 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 18 kwietnia 2012 r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu swojego pozwu strona powodowa wskazała, iż pozwany w dniu 26 listopada 2001 r. zawarł umowę o numerze (...). Zobowiązanie wynikające z umowy nie zostało spłacone w terminie.

Umową przelewu wierzytelności z dnia 03 kwietnia 2006 r. (...) S.A. zbył przedmiotową wierzytelność na rzecz (...) w W.. Na podstawie powyższej umowy strona powodowa stała się wierzycielem pozwanego i pisemnie poinformowała go o dokonaniu przelewu wierzytelności na rzecz (...) w W. oraz wezwała do uregulowania należności.

Postanowieniem z dnia 24 maja 2012 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny, wydanym w sprawie VI Nc-e 687296/12, stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze.

Na rozprawie w dniu 15 stycznia 2013 r. pozwany uznał powództwo w całości.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. P. jest winny (...) w W. kwotę 2.134,79 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 18 kwietnia 2012 r.

(Dowód: - uznanie powództwa k. 43

- wyciąg z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego z dnia 20.04.2012 r. k. 17

- pisma z dnia 27.03.2012 r. k. 19

- umowa przelewu wierzytelności k. 25 -31)

Sąd zważył co następuje:

Zgodnie z art. 213 § 2 k.p.c. sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa.

W niniejszej sprawie pozwany uznał powództwo strony powodowej w całości.

A ponieważ Sąd Rejonowy nie dopatrzył się aby to uznanie było sprzeczne z prawem, zasadami współżycia społecznego albo zmierzało do obejścia prawa, orzeczono jak w pkt I wyroku.

O kosztach postępowania Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata lub radcę prawnego zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata lub radcy prawnego, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony.

W niniejszej sprawie na koszty te w przypadku strony powodowej złożyła się opłata sądowa 30 zł oraz koszty zastępstwa procesowego 600 zł (§ 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.)).

Natomiast nie zostało uwzględnione żądanie strony powodowej zasądzenia kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, albowiem strona nie dołączyła do pozwu dokumentu z którego wynikałoby że w rzeczywistości go uiszczała.

Nie został również przedłożony dowód na okoliczność wysokości prowizji od uiszczonej przez stronę powodową w postępowaniu elektronicznym opłaty od pozwu. I dlatego także te koszty nie zostały zasądzone na jej rzecz.

Rygor natychmiastowej wykonalności został orzeczony na podstawie art. 333 § 1 pkt 2 k.p.c.